

«اقتصادسرآمد» نقش اتباع خارجی در
بازار قاجاق تلفن همراه را بررسی می کند
بازگشت قاجاق موبایل

۸

سرامد اقتصاد

روزنامه صبح ایران

حامی کالای ایرانی

رییس جمهور:
**ناگزیر به زندگی
و همزیستی با کرونا هستیم**

۲

www.Eghtesadsaramad.ir

@Eghtesadsaramad

eghtesadsaramad

شنبه ۱۰ خرداد ۱۳۹۹ - شماره ۷۹۱ - سال پنجم - ۸ صفحه - ۲۰۰۰ تومان - ۷ شوال ۱۴۴۰ - ۳۰ می ۲۰۲۰

گزارش «اقتصادسرآمد»
ازافت و خیز بازار سکه و طلا

بازار سکه‌ی سکه

۵

واکاوی «اقتصادسرآمد» از انتخاب فالیباف
برای مسند مجلس شورای اسلامی

سردار چگونه رییس شد

۳

«اقدام ملی» برای ۷۰ سال

۴

کند و کاو «اقتصادسرآمد» از آغاز چانه زنی اوپک و روسیه برای کاهش تولید نفت

چند دلار تا جنگ جدید

۶

یادداشت

مجلس وزیر ساخت زیرساختهای
جهش تولید

حسین سلاح ورزی

وقتی صحبت از رشد اقتصادی و جهش تولید می شود؛ همه تصدیق می کنند که یکی از پیش شرطهای ضروری این حوزه ها، تامین نهاده های تولید با کمیت کافی و کیفیت مطلوب است. اما وقتی صحبت از نهاده های تولید، یا همان کالاهای بالادستی در شبکه تبادل ارزش اقتصاد کشور، می شود؛ توجه اکثریت به چیزهایی از جنس فولاد، آب، نیروی کار و خدمات زیرساختی همچون شبکه آب و برق و لجستیک معطوف می شود. آنچه در این میان مغفول مانده و می ماند؛ زیرساخت زیرساختهاست. کالاهای عمومی که حاکمیت متولی تولید آن است و بدون عرضه موثر، فراگیر و ارزش آفرین آن، نظام اقتصادی هیچ شانس برای توسعه ساختاری و ایجاد مزیت های مبتنی بر تقسیم کار تخصصی و ارتقای بهره وری و تولید دانش، که مشخصات اقتصادهای پیشرو در عصر حاضر هستند، نخواهد داشت. این روزها و به مناسبت آغاز فعالیت دوره جدید مجلس شورای اسلامی، خوب است؛ مرور کوتاهی داشته باشیم بر نحوه نقش آفرینی این نهاد در حوزه تولید کالاهای عمومی، وظیفه اصلی مجلس وضع قانون و تضمین اجرای اصل اساسی «حاکمیت قانون» است؛ که زیربنای هر نظام سیاسی مدنی محسوب می شود. این دو فقره، خود دو کالا/ خدمت عمومی بسیار کلیدی...

ادامه در صفحه ۲

جانیان اروپایی مدعی حقوق بشر شده اند

محمد حسین کبریا

باید بدعهدی یا عدم پایبندی به تعهدات رانیز به خبائت های دولت های اروپایی افزود که اثرات مخربی را علیه مردم کشورهای دیگر داشته است. می توان به ضرس قاطع مدعی شد که ایران از گذشته های دور طعم تلخ و کشنده تمامی خبائت های اروپا را چشیده است، چه در دوران استعمار و استثمار و چه در بعد از پیروزی انقلاب اسلامی در سال ۱۳۵۷. قبل از انقلاب اسلامی، دخالت های دولت های اروپایی در ایران موجب نادیده گرفته شدن بی طرفی ایران در جنگ های جهانی اول و دوم جهانی و قحطی و در نتیجه تلفات میلیونی در ایران شد، بخش وسیعی از خاک و مردمان ایران در دوره های مختلف از سرزمین اصلی جدا شد، با کودتای ۲۸ مرداد ۱۳۳۲ دولت مردمی سرنگون شد و ثروت های بسیاری از ایران به یغمارفت. پس از انقلاب نیز توطئه های گوناگون دولت های اروپایی از جمله پشتیبانی کامل آنها از رژیم صدام در تجاوز نظامی به ایران و تجهیز آن رژیم، خسارات جانی و مالی فراوانی را بر مردم ایران تحمیل کرد. هنوز بسیاری از رزمندگان و مردم عادی کشورمان متحمل درد و رنج فراوان به خاطر مصدومیت ناشی از به کار گیری تسلیحات شیمیایی تولید اروپا توسط رژیم صدام در زمان جنگ تحمیلی هستند.

کشورهای اروپایی همیشه در مسیر رو به جلوی مردم ایران سنگ اندازی کرده و طی همراهی با رژیم تروریستی آمریکا و مشارکت در تحریم های ظالمانه آن رژیم، فشارهای سیاسی، اقتصادی و نظامی گسترده ای را به مردم کشورمان آورده اند. هر چند رژیم تروریستی آمریکا با خروج از برجام، نقض قطعنامه ۲۲۳۱ شورای امنیت سازمان ملل و راه اندازی تروریسم اقتصادی، فرهنگی و اخیرا پزشکی علیه مردم کشورمان، موجبات درد و رنج فراوان مردم ایران شده؛ ولی بی عملی کشورهای اروپایی و پایبند نبودن آنها به تعهدات خود در قبال ایران، اگر سهم بیشتری در این درد و رنج نداشته باشد، قطعا سهم کمتری ندارد. امروز اروپا به جای پایبندی به تعهدات خود در برجام و اجرای آنها، تنها به شعار حفظ برجام بسنده کرده و آن را در آستانه فروپاشی قرار داده است. اروپا با چنین عملکردی ثابت کرده است که نمی تواند بازگیری تاثیر گذار در صحنه جهانی باشد و نمی توان آن را مستقل از آمریکا تصور کرد.

امروز کشورهای اروپایی پناهگاه امنی برای فعالیت های ضد انقلاب و گروه های تروریستی چون منافقین و الاهازه شده و آنها به واسطه پشتیبانی مقامات اروپایی، اهداف پلید خود را علیه کشورمان پیگیری می کنند. دولت های اروپایی علی رغم چنین سابقه بسیار تاریک و سیاه در قبال ایران، همیشه مدعی بوده و موضعی پرسشگرانه و مطالبه گرانه به ویژه در زمینه حقوق بشر داشته اند. در حالی که عملکرد گذشته و حال اروپایی ها هیچ سنخیتی با حقوق بشر ندارد، مدعی نقض حقوق بشر در ایران بوده اند و دوست دارند خود را ناجی مردم ایران معرفی کنند.

* کارشناس روابط بین الملل

تراژدی تعیین حداقل حقوق کارگران

غلامرضا مصدق

هر ساله بحث غم انگیز و تکراری تعیین حداقل دستمزد کارگران به چالشی بحث انگیز تبدیل میشود. وقتی که در نهایت رقم حداقل حقوق بعد از کلی کش و قوس تعیین و طبق معمول و البته کاملاً بحق مورد اعتراض کارگران می گیرد، اظهر من الشمس است که رقم تعیین شده به هیچوجه کفایت گذران یک زندگی حداقلی را ندارد. ناچیز بودن حداقل حقوق در قیاس با نیاز واقعی کارگران چنان زیاد است که بحث در مورد ناکافی بودن آن توضیح و احاطات دادن است. به ظاهر و با نگاهی کوتاه بینانه عامل اصلی این بی عدالتی، کارفرمایان بی انصافی هستند که با زیاده خواهی به نفع خود از پرداخت حقوق واقعی کارگران خوداری می کنند. آیا واقعا این فقط کارفرمایان هستند که بانی و مسبب معیشت سخت و درداور کارگران هستند؟ یا علاوه بر آنها دیگری هستند که اگر مسئولیتشان برای ادای حقوق کارگران بیشتر از کارفرمایان نباشد کمتر نیست. مثلاً اگر صندوقهای بازنشستگی از جمله سازمان تامین اجتماعی طی ده ها سال گذشته از منابع عظیم پرداخت حق بیمه کارگران برای سرمایه گذاری استفاده بهینه می کردند، می توانستند سیستم درمانی کارآمد و تماماً رایگان برای کارگران ایجاد کنند تا آنها را از دغدغه یکی از عمده ترین مخارج زندگی رها سازند.

اگر سازمان تامین اجتماعی و دیگر صندوقها بخشی از فعالیتهای اقتصادی خود را به ساخت مسکن برای کارگران تحت پوشش اختصاص می دادند، امروز کارگران زیادی دغدغه مسکن نداشتند که عمده درآمد ناچیز خود را برای آن هزینه کنند. اگر ده ها سال لاینقطع تورم دورقمی، رشد اقتصادی یک رقمی و بعضاً منفی نداشتیم و مثل اکثر کشورها دارای تورمی معقول بودیم، اصلاً چه نیازی به تعیین هر ساله حداقل حقوق کارگران بود؟ اگر سالیهای سال به بالای بیکاری دورقمی دچار نبودیم و بطور نسبی از وجود این همه فرصت اشتغالزایی کشور درست استفاده و به نرخ بیکاری ۴٪ که نقطه اشتغال کامل و تعادل در عرضه و تقاضای نیروی کار است می رسیدیم در این وضعیت این کارگران بودند که بجای دیگران حداقل حقوق خود را تعیین می کردند. اگر در تعامل با جهان مثل خیلی از کشورها می توانستیم بخشی از نیروی کار مازاد خود را به کشورهای دیگر صادر کنیم، بخشی از معضل بیکاری حل و کارگران در فضای غلبه عرضه بر تقاضای نیروی کار به راحتی استنثار نمی شدند. بنابراین هیچکدام از موارد بالا که کاملاً از کنترل کارفرمایان خارج، ولی بستر ساز یک زندگی آبرومندانه برای کارگران است انجام نشده اند، بماند که روز به روز بدتر هم می شوند. پس این فقط کارفرمایان نیستند که مسئول تامین زندگی حداقلی کارگران هستند، بگذریم از اینکه حال و روز کارفرمایان در این شرایط سخت تحریم، بی ثباتی، رکود و تورم به مراتب از حال کارگران بدتر است. کارگران فقط مسئول اداره زندگی یک و یا حداکثر دو یا سه خانواده اند، اما کارفرمایان گاه مسئول زندگی هزاران خانواده هستند.

از جیب آینده!

خرید از بازار بزرگ ایران، پرداخت ۳ ماه بعد

تا ۵ میلیون تومان بدون کارمزد

طرح آینده داران

www.ba24.ir